

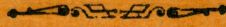
श्रीवात्मानन्द-प्रण्दरत्नमाला-चतुर्विंशं रत्नम् (२४)

महामहोपाध्यायश्रीमेघविजयविरचितो
मेघदूतसमस्यालेखः ।

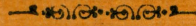

स च

योधपुरवास्तव्येन दाधीच (दाधिमथ)-कासल्यो-
पाख्य-माधवकवीन्द्रनन्देन आशुकवि-
नित्यानन्दशास्त्रिणा संशोधितः ।

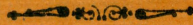

प्रवर्त्तकश्रीमत्कान्तिविजयशिष्यश्रीमच्चतुरविजयोपदिष्ट-
पत्तनवास्तव्यश्रीमालिज्ञातीयश्रेष्ठि-वस्ताचन्दात्मज-
भीखाचन्द-द्रव्यसाहाय्येन-

प्रकाशयित्री

भावनगरस्था श्रीजैनआत्मानन्दसभा.

वीरसं. २४४० आत्मसं १८ विक्रमसं १९७०

श्रीआत्मानन्द-ग्रन्थरत्नमाला-चतुर्विंशं रत्नम् (२४)

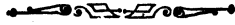
महामहोपाध्यायश्रीमेघविजयविरचितो

मेघदूतसमस्यालेखः ।

स च

योधपुरवास्तव्येन दाधीच (दाधिमथ) कासल्यो-
पाख्य-माधवकवीन्द्रनन्दनेन आशुकवि-
नित्यानन्दशास्त्रिणा संशोधितः ।

प्रवर्तकश्रीमत्कान्तिविजयशिष्यश्रीमच्चतुरविजयोपादिष्ट-
पत्तनवास्तव्यश्रीमालिज्ञातीयश्रोष्टे-वस्ताचन्दात्मज-
भीखाचन्द-द्रव्यसाहाय्येन-

प्रकाशयित्री

भावनगरस्थः श्रीजैनभारतमन्दिषमभाषिणः
श्री. महाशयि. जैन आराधना केन्द्र, कोबा

Published by ~~श्री~~allabhadras Tribhuwandas Gandhi,
Secretary, Jaina Atmanand Sabha, Bhavanagar.

Printed at the "Lakshmi Vilas Press Co. Ltd. By C. L. Patel,
in Bhau Kale's lane Baroda, for the Publisher 25-4-14.

वीरसं. २४४० आत्मसं १८ विक्रमसं १९७०

॥ अहम् ॥

॥ प्रस्तावना ॥

अस्य संहृदयहृदयानन्दिमेघदूतसमस्यालेखस्य खण्डका-
व्यस्य कवितारः श्रीमदकब्बरभूमृद्विश्राणितजगद्गुरुविरुद्धारक-
वृहत्तपागच्छनायकश्रीमद्दहीरवियसूरीश्वरशिष्यसंततिसंजातश्री-
कृपाविजयान्तेवासिनो महोपध्यायाः श्रीमन्तो मेघविजया आसन् ।
यद्यप्यस्मिँल्लेखे कापि स्वंगुरोर्नाम स्वकीयसत्तासमयश्च साक्षान्नो-
पनिबद्धं तथाप्यस्यावसानगतस्य—

“ माघकाव्यं देवगुरोर्मेघदूतं प्रभप्रभोः ।

समस्यार्थं समस्यार्थं निर्ममे मेघपण्डितः” ॥१३१॥

इत्येतत्पद्यस्यान्तर्वर्तिना आद्यपादेन श्रीविजयदेवगुरुवर्णन-
रूपमाघकाव्यसमस्यापूर्तिकाव्यस्य द्वितीयपादेन श्रीविजयप्रभसू-
रिविज्ञप्तिरूपमेघदूतसमस्यालेखस्य च एककर्तृत्वे सिद्धे माघका-
व्यसमस्यापूर्तिकाव्यप्रशस्तिगताभ्याम्—

“ तत्सेवासक्तचेता अनवरततया प्राप्तलक्ष्मीर्विशिष्य
शिष्यः श्रीमत्कृपादेर्विजयपदभृतः सत्कवेर्वाचकश्रीः ।
मेघः पद्माप्रसादाद्विशदमतिजुषां श्राव्यकाव्यं चकार
देवानन्दं सदैन्द्रोज्ज्वलविगुलाधिया शोधयतां शोधयत्र” ॥

“ मुनिनयनाश्वेन्दुमिते १७२७ वर्षे हर्षेण सादडीनगरे ।
ग्रन्थः पूर्णः समजनि विजयदशम्यामिति श्रेयः ॥ ”

इत्येताभ्यां पद्याभ्यां श्रीमत्कृपाविजयमुनिपुङ्गवानामन्तेवासि-
त्वं वैक्रमीयेऽष्टादशे शते स्वकीयविद्यमानत्वं च प्रकटितमेव ।

एभिः कविचक्रचूडामणिभिरेतस्मादतिरिक्ता व्याकरण-
काव्यज्योतिर्निमित्ताध्यात्मधर्मशास्त्रादिविषयपोषका दृष्टिसुधासे
ककल्पा विरचिता अनेके ग्रन्था दृष्टिपथपान्थतां समायान्ति ।

अस्मिँलेखे कस्मिँश्चित्पुरे चातुर्मासिकीस्थितिं कुर्वाद्भिः कविभि-
र्मेघदूतद्वारा श्रीदेवपत्तनस्थतपगणपतिश्रीमद्विजयप्रभसूरीश्वराणां
कुशलवार्त्तादिसंसूचकं वाचिकं प्रेषयद्भिर्देवगिर्यादीनां वर्णनं
कृतमास्ति, तत्तु बुद्धिमद्भिः स्वयमेवावभोत्स्यते इति नात्रा-
तिकथनावश्यकतेति ।

अस्यैकमेव पुस्तकं पत्तनस्थसागरगच्छीयपुस्तककोषा-
त्समासादितं तस्यैवाधारेण योधपुरनिवासिभिराशुकविनित्या-
न्दशास्त्रिभिः संशोधितं टिप्पणीकृतं च । प्रुफपत्राणि तु श्रीमद्वि-
जयानन्दसूरीश्वरशिष्यप्रवर्तकश्रीमत्कान्तिविजयचरणकमलचञ्च-
रीकायमाणैः श्रीमच्चतुरविजयाभिधानैर्विलोकितानि । अत एतयो-
रुपकृतिपरम्परां स्मृति गोचरतां नयामि ।

महता प्रयासेन शोधितेऽप्यत्र निबन्धे यत्र किमप्यशुद्धं
कृतं जातं वा भवेत्तत्र संशोधनीयं धीधनैरिति प्रार्थयते—

भावनगरस्था आत्मानन्दसभा ।

॥ अहम् ॥

॥ श्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरपादपद्मेभ्यो नमः ॥

श्रीमेघविजयोपाध्यायविरचितो

मेघदूतसमस्यालेखः ।

(मन्दाक्रान्तावृत्तम्)

स्वस्ति श्रीमद्भुवनदिनकृद्वीरतीर्थाभिनेतुः

प्राप्यादेशं तपगणपतेर्मेघनामा विनेयः ।

ज्येष्ठस्थित्यां पुरमनुसरन् नव्यरङ्गं ससर्ज

स्निग्धच्छायातरुषु वसतिं रामगिर्याश्रमेषु ॥ १ ॥

तस्यां पुर्यां मुनिगणगुरोर्विप्रयोगी स योगी

नीत्वा भासान् कतिचिदचिराद्वाचिकं नेतुकामः ।

भाद्रे पञ्चम्युदयदिवसे मेघमाश्लिष्टसौधं

वप्रक्रीडापरिणतगजप्रेक्षणीयं ददर्श ॥ २ ॥

मत्वा तस्याऽभ्युदयनदशां वायुनोन्नीयमानां

चेतो वाचं झटिति गमनापेक्षमूचेऽस्य साधोः ।

प्रत्यासन्नेऽध्ययि ! तव गुरौ कार्यकार्यस्ति योगः

कण्ठाश्लेषप्रणयिनि जने किं पुनर्दूरसंस्थे ॥ ३ ॥

१ भाद्रपदसितपञ्चम्यां पत्रादिद्वारा संदेशः प्रेर्यत इति जैना प्रथा ॥

तद्विज्ञप्त्यै त्वरय रयतः स्वं पुनानाऽऽशुनाना—

भावैरेवं किमिव मनसोदीर्णवाक्यः स बालः ।

हस्ताम्भोजद्वयरचनया निर्भितार्चाय तस्मै

प्रीतः प्रीतिप्रमुखवचनं स्वागतं व्याजहार ॥ ४ ॥

कायं प्रायः पवनसलिलज्योतिषां संनिकायः

कार्थश्चायं प्रवणकरणैर्यो विधेयः समर्थः ।

हर्षोत्कर्षादिति स सहसा चिन्तयन्नूचिवास्तं

कामार्त्ता हि प्रकृतिकृपणाश्चेतनाचेतनेषु ॥ ५ ॥

जज्ञे भूमावतिविषमताऽन्योन्यसाम्राज्यदौस्थया—

त्कश्चिन्मां नो नयति यतिनामीशितुर्वर्त्तिवार्त्ताम् ।

तत्त्वां याचे स्ववशमवशासृष्टविश्वोपकारं

याच्ञा मोघा वरमधिगुणे नाधमे लब्धकामा ॥ ६ ॥

भ्रातस्त्रातस्त्वमसि भुवने जीवनं जीवनन्दी

तापव्यापापहृतिनिपुणस्तत्पयोवाह ! रम्या ।

गम्या चारै रुचिरनगरी देवकात्पत्तनाख्या

बाह्योद्यानस्थितहरशिरश्चन्द्रिकाधौतहर्म्या ॥ ७ ॥

नित्यं चेतः स्फुरति चरणाम्भोजयोः सूरिरार्जः

कायः सर्वैः समयविषयैः संनिबद्धान्तरायः ।

नो^१ चेदीदृग्गुरुसुरतरुं प्राप्य कः स्याद्वीर्योन्

न स्यादन्योऽप्यहमिव जनो यः पराधीनवृत्तिः ॥ ८ ॥

१ कुशलवार्ताम् । २ सूरिराजस्येत्यर्थः । ३ न! चेत् अर्थात् कायस्य
विषयकृतविघ्नशुन्यत्वे । ४ अतिदूरवर्ती ॥

श्रेयस्यर्थे प्रभवति बलादन्तरायस्तदस्य

प्रध्वंसायाभ्युचितमचिरादाचिरेयं भजस्व ।

लाभोऽप्यत्र त्रिदशललनानेत्रसंवीक्षणैस्त्वां

सेविष्यन्ते नयनसुभगं खेर्भवन्तं बलाकाः ॥ ९ ॥

अथ प्राप्तानुषङ्गं श्रीशान्तिजिनवर्णनम्—

देवः शान्तिर्भवति भविनां दुर्भवाम्भोधिसेतु-

हेतुर्भूयोऽनुभवभवः भोगसंयोगलक्ष्म्या ।

दुष्टैः कष्टैर्व्ययभयमयैः संनियोगेऽङ्गभाजः

सद्यःपाति प्रणयिहृदयं विप्रयोगे रुणाद्धि ॥ १० ॥

अस्याह्वानस्मरणकरणोद्भूतभूयःप्रभावाः

श्रद्धाभाजो विततमुरजस्येव गर्जं निश्चम्य ।

नृत्यारम्भे जिनपातिपुरः सञ्जिगीषोः स्वरुच्या

संपत्स्यन्ते नभसि भवतो राजहंसाः सहायाः ॥ ११ ॥

अर्हत्यस्मिन् सृजति भुवनोद्भासनं दीपरूपे

चेतोवृत्तीर्बहलतमसश्छेदनाय प्रपद्य ।

स्यात्तत्राभिप्रणतमनुजस्वर्गिवर्गस्य चित्रं

स्नेहव्यक्तिश्चिरविरहजं मुञ्चतो बाष्पमुष्णम् ॥ १२ ॥

हर्षाद्वर्षाविहितहितकृत्स्नात्रकृत्यः प्रसूनै-

र्वातानीतैः प्रणयतु विभोश्चारुचर्या सपर्याम्

१ पलं कालभागविशेष उपलक्षणात्कालः । २ खभ आकाशगज ऐ-
रावतस्तद्वान् । ३ वराणि अङ्कानि भूषणानि यासां ताः । ३ अत्रैको
गुरुवर्णलुटितः ॥

कुर्वन्नुर्वी स्वतनुमतनुं तीर्थभावाश्रितानां

क्षीणः क्षीणः परिलघुपयःश्रोतसां चोपभुज्य ॥ १३ ॥

देवस्यास्य प्रसवसमये दिक्कुमारीभिरुच्चै-

र्गन्धाम्भोदः प्रसृमरसुमाऽऽमोदशाली विचक्रे ।

पित्रा तत्रार्जितसुकृततो विश्वशीर्षे त्वमेषि

दिग्नागानां पथि परिहरन् स्थूलहस्तावलेपान् ॥ १४ ॥

उद्यद्वालारुणघृणिगणोन्मिश्रशुद्धाश्मगर्भ-

च्छत्रेणैतां तनुमनुदिनं भासितामस्य पश्य ।

मन्दारद्रुप्रभवनिचयैः पथ्यनेपथ्यभाजो

बर्हेणेव स्फुरितरुचिना गोपवेषस्य विष्णोः ॥ १५ ॥

श्यामीभावं शमयितुमना वामभागे वितत्या

प्रादक्षिण्यं नय गुरुगुरुश्रेयसा देवमेनम् ।

नृत्यासक्तामरवरवधूवेषवस्त्रायमाणः

किञ्चित्पश्चाद्भ्रज लघुगतिर्भूय एवोत्तरेण ॥ १६ ॥

शङ्के राकातुहिनकिरणो वैश्वसेनिस्वरूपा-

चक्रे पूजास्पदमिह मृगं स्वस्य संवाहकं खे ।

न क्षुद्रेऽपि प्रथमसुकृतोद्भावजन्मोपकारः

प्राप्ते मित्रे भवति विमुखः किं पुनर्यस्तथोच्चैः ॥ १७ ॥

रङ्गुश्चन्द्रं जिनमुखविभाषोषसञ्जातदोषं

पादाम्भोजे मखरमिषतोऽभ्यानयत्सप्रसादम् ।

स्वीयोत्सङ्गे तदिव हरिणो धीयते शीतभासा

सद्भावाद्द्रुः फलति न चिरेणोपकारो महत्सु ॥ १८ ॥

गायन्तीनां जिनवरपुरश्चारुलीलावतीनां

रूपोत्प्रेक्षाविवशमनसि त्वय्यथाग्रं प्रपन्ने ।

प्राप्तः स्वाहाशनजनमनःकाम्यतां मण्डपोऽपि

मध्ये श्यामः स्तन इव भ्रुवः शेषविस्तारपाण्डुः ॥१९॥

नानारत्नाभरणकिरणैर्भूषितां द्यूषितांर्च्या

जैनीमर्चां तव विनमतः काऽपि कान्तिर्भविव्री ।

यामालोक्याभिनवनैर्वनैर्वर्णयिष्यन्ति सिद्धाः

भक्तिच्छेदैरिव विरचितां भूतिमङ्गे गजस्य ॥ २० ॥

तस्याः स्नात्रे दनुजमनुजैर्गात्रपाविश्यहेतौ

सृष्टे दिष्ट्या प्लुतमविरलं क्षीरमादेयमेव ।

तन्माहात्म्यात्पवनयवनस्तेऽभिभूत्यै प्रभुर्न

रिक्तः सर्वो भवति हि लघुः पूर्णता गौरवाय ॥२१॥

लोकाः कुष्ठाद्गलितवपुषो निर्विरोकाः सशोकाः

अर्हत्स्नात्रामृतभरसरःस्नातमात्राः क्षणेन ।

भूत्वा भास्वल्ललिततनवो दिव्यभोगैर्भजन्ति

सोत्कण्ठानि प्रियसहचरीसंभ्रमालिङ्गितानि ॥ २२ ॥

॥ इति जिनवर्णनम् ॥

नास्मिन्मार्गेऽस्म्यहमयि ! गतस्तच्च यात्रानुवेश्म

गत्वा श्राद्धाः सदयहृदयाः संपदां संप्रदायाः ।

१ दिवि स्वर्गे उषिताः द्यूषिता देवास्तेरर्च्या पूज्याम् । २ प्रतिमाम् ।

३ नवीनस्तवैः । अर्चायाः (प्रतिमायाः) ४ पवनस्य यवनो वेगः ॥

प्रष्टव्यास्ते गुरुमुखघनान्निर्गलद्वाग्जलानां

सारङ्गास्ते जललवमुचः सूचयिष्यन्ति मार्गम् ॥२३॥

रत्नश्रेणीरचितनिचितस्वर्णसङ्कीर्णसौधे-

ष्वस्यां जालान्तरपरिलसल्लोलनेत्राकलापैः ।

शुक्लापाङ्गैर्मधुरवचनैर्वन्दनां वक्तुकामैः

प्रत्युद्यातः कथमपि भवान् गन्तुंमाशु व्यवस्येत् ॥२४॥

वृष्टे ह्यत्र त्वयि प्रतिगृहं केत्कोत्सेधहेतौ

धारायन्त्रावलय उदितोत्तुङ्गरङ्गत्तरङ्गाः ।

अन्तर्मज्जत्सरसिजदृशां वक्रपद्मैः सपद्माः

संपत्स्यन्ते कतिपयदिनस्थायिहंसा दशार्णाः ॥२५॥

प्रस्थानार्थं तव सवयसं प्रार्थयस्वार्थवन्तं

कासारं तं जलजरजसा पीतवासो वसानम् ।

सिन्ध्वा वध्वा अधरमधुरं यः पिबत्युन्नमय

सभ्रूभङ्गं मुखमिव पयो वेत्रवत्याश्चलोर्मि ॥ २६ ॥

स्थित्वा तीरे ध्रुवमुपसरश्चञ्चलाचञ्चलाक्षीः

धाराहस्तैः कुसुममधुरां दर्शयेस्तां वनालीम् ।

या प्रायोग्यैः सुरतललितप्रक्रियाणां प्रियाणा-

मुद्दामानि प्रथयति शिलावेश्मभिर्यौवनानि ॥ २७ ॥

१ दशार्णा इवेति लुप्तोपमाऽलङ्कारः, दश ऋणानि जलदुर्गाण्यस्यां दशार्णा नदी । २ वेत्रवत्या वेत्रवृक्षशालिन्याः सिन्ध्वा इति व्याख्येयम् ।

३ (उपसरः तडागसमीपे) चञ्चलानि विद्युत् तद्वच्चञ्चलानि अक्षीणि यासां ताः स्त्रीः इति अप्यन्तकर्तुः कर्म ज्ञेयम् ॥

संस्थानेन प्रहितमतुलं वीक्ष्य पक्वान्नवृन्द-

मुद्यानेऽपि स्वतरुषु चलच्छाखिकानां मिषेण ।

पुष्पश्रेणीं प्रहितुमनसि (?) प्रोन्नतानां समेधि

च्छायादानात् क्षणपरिचितः पुष्पलावीमुखानाम् ॥ २८ ॥

अस्यां पुर्यां नरपतिनमन्मौलिमालार्चितां हिः

साहेः पुत्रः सुनयनयनः पाति लोकान् पितेव ।

गीर्वाणस्त्रीसदृशसुदृशां तस्य सौधोर्द्धगामी

लोलापाङ्गैर्यदि न रमसे लोचनैर्वञ्चितोऽसि ॥ २९ ॥

नार्यः पुर्यां प्रतिगृहमिह श्रेणिमापूर्य तूर्यै-

रुद्दिश्येशं प्रणयरचितं गानमुत्तानयन्ति ।

श्रुत्वा तास्त्वां रसितमसितैर्मोहयिष्यन्त्यपाङ्गैः

स्त्रीणामाद्यं प्रणयवचनं विभ्रमो हि प्रियेषु ॥ ३० ॥

रोदस्योस्त्वां परिचितमिति स्वीयचित्तेऽवधृत्य

सीमन्यस्याः कृषिकरजना बीजरार्जीं वितेनुः ।

संप्रत्येषाऽङ्कुरमुकुलनैः प्राञ्जलीभूय नम्रा

काश्यं येन त्यजति विधिना स त्वयैवोपपाद्यः ॥ ३१ ॥

धन्योऽसि त्वं जलदपटले ! दक्षिणस्यां प्रविश्य

दृष्टं येन प्रवरनगरं सारमेतज्जगत्याः ।

शुक्ते भाग्ये शुवि नु मरुतां देवशैलाद्विधाऽपि

शेषैः पुण्यैर्हृतमिव दिवः कान्तिमत्स्वण्डमेकम् ॥ ३२ ॥

अत्राश्लेषुं कमलवदना वीचिहस्तैः सरस्यः

प्रोक्ताः कान्ता इव सुवयसां त्वां विजानन्ति शब्दैः ।
मुक्त्वा नस्त्वं विरहविधुराः कुत्र गन्तासि भोग्योऽ-
सि प्रावातः प्रियतम इव प्रार्थनाचाटुकारः ॥ ३३ ॥
अस्यां मुक्तामरकतपविश्रीप्रसूनेन्दुरत्न-
पूगान् दृष्ट्वा तरणिशशिनोः श्रान्तकान्तिस्वरूपान् ।
पुण्यश्रेणीविपणिगणितान् विद्रुमच्छेदराशीन्
संलक्ष्यन्ते सलिलनिधयस्तोयमात्रावशेषाः ॥ ३४ ॥

॥ इत्यवरङ्गावादवर्णनम् ॥

अस्याः प्राच्या सुभगभगिनी देवगिर्याह्वयास्ति
पूर्वं प्रत्याश्रयामिह चिरं तस्थिवान् रामचन्द्रः ।
सस्तौ स्नेहादिह जनकजा लक्ष्मणः केलिमाधा-
दित्यागन्तून् रमयति जनो यत्र बन्धूनभिज्ञः ॥ ३५ ॥
तस्यां छत्रायितसुरगिरौ वप्रमौलिं दधत्यां
राज्ञस्तूर्यैर्द्विगुणितरवैर्नर्त्तयेथा मयूरान् ।
गेहेषूच्चैः प्रसवनिचयाकीर्णमध्येषु नूनं
नीत्वा खेदं ललितवनितापादरागाङ्कितेषु ॥ ३६ ॥
एतत्पुर्याः पुरपरिसरादाम्रकम्रातपत्रा-
त्त्रासीनो नगरसुषमां मार्गयाद्रौ विनिद्राम् ।

१ असि, प्राडव, अतः इतिच्छेदः । त्वं भोग्योऽसि, अतः प्राव
रक्षेत्यर्थः ॥

कासाराणां विकचकमलामोदिभिः सेव्यमान-
 स्तोयक्रीडानिरतयुवतिस्नानतिकैर्मरुद्भिः ॥ ३७ ॥
 स्नात्रे श्राद्धैस्त्रिभुवनगुरोस्तत्र निर्मायमाणे
 नानारत्नांशुकरचनया भूषिते भूमिभागे ।
 सद्यो वाद्यानुचरचरितैः शब्दयन्त्रब्दरत्न-
 मामन्द्राणां फलमविकलं लप्स्यसे गर्जितानाम् ॥३८॥
 पीनोत्तुङ्गस्तनभरनता गात्रसौन्दर्यभाजो
 वामाः पुष्पैर्वृषभभगवत्पूजनं कर्तुकामाः ।
 मूर्त्तेः स्नानादिव समुचितान् प्राप्य वर्षाग्रबिन्दू-
 नामोक्ष्यन्ते त्वयि मधुकरश्रेणिदीर्घान् कटाक्षान् ॥३९॥
 आश्लेषार्थं सुहृदिव गिरिः शाखिबाहून् वितत्य
 तत्रार्चास्तास्तव विरचयिष्यत्यनर्घ्यप्रसूनैः ।
 गृह्णन् जन्माप्याविरलफलं मानयिष्यत्यमर्त्यैः
 शान्तोद्वेगस्तिमितनयनं दृष्टभक्तिर्भवान् याः ॥ ४० ॥
 तारुण्येन स्मरपरवशां शिक्षितानां प्रवृत्तिं
 रात्रौ स्त्रीणामुपपतिगतौ श्रोणिभारालसानाम् ।
 देह्यालम्बं विमलतडित् दर्शयंस्तत्र मार्गं
 तोयोत्सर्गस्तनितमुखरो मा स्म भूर्विक्लवास्ताः ॥४१॥

१ अपो ददातीति अब्दो मेघः । २ याः अर्चाः पूजाः (कर्म) भवान्
 अमर्त्यैः देवैः (करणैः) मानयिष्यति । ३ पाठान्तरे “धर्मस्थानाद्गुरु-
 णकथावश्यकान्तोत्थितानाम्”॥

इत्येतस्मान्नगरयुगलाद्रीक्ष्य केलिस्थलं त्व-

मीलोराद्रौ सपदि विनमन्पार्श्वमीशं त्रिलोक्याः ।

भ्रातः ! प्रातर्व्रज जनपदस्त्रीजनैः पीयमानो

मन्दायन्ते न खलु सुहृदामभ्युपेतार्थकृत्याः ॥ ४२ ॥

त्वामुद्यान्तं नभसि सहसाऽवेक्ष्य कान्ता वियुक्ता-

स्त्रासव्यासं दधति सरसां पार्श्वमस्माज्जहीहि ।

रात्रौ म्लाना इह कमलिनीर्मोदितुं भानुमाली

प्रत्यावृत्तस्त्वयि कररुधि स्यादनल्पाभ्यसूयः ॥ ४३ ॥

मार्गे यान्तं बहुलसलिलैर्दाववह्निप्रशान्ते-

गोत्रैः कृप्तोपकृतिसुकृतं रक्षितुं त्वां नियुक्ताः ।

नद्यस्तासां प्रचितवयसामर्हसि त्वं न धैर्या-

न्मोघीकर्तुं चटुलशफरोद्वर्त्तनप्रेक्षितानि ॥ ४४ ॥

काचित् कान्ता सरिदिह तव प्रेक्ष्य सौभाग्यभङ्गी-

मङ्गीकुर्याच्चपलसलिलावर्त्तनाभिप्रकाशम् ।

चक्रोरोजावरुणकिरणाच्छादनात्पीडयास्याः

ज्ञातास्वादो विपुलजघनां को विहातुं समर्थः ॥ ४५ ॥

वर्त्मन्यस्मिन् विविधगिरयस्त्वत्परिस्यन्दमन्दी-

भूतोत्तापाः क्षितिरुहदलैस्तेऽपनेष्यन्ति खेदम् ।

पुष्पामोदी करिकुलशतैः पीयमानस्तवातः

शीतो वायुः परिणमयिता काननोदुम्बराणाम् ॥ ४६ ॥

१ विकासयितुम् (भानुमाली सूर्यः) ॥

गत्यौत्सुक्येऽप्यणकिटणकीदुर्गयोः स्थेयमेव
 पार्श्वः स्वामी स इह विहृतः पूर्वमुर्वीशसेव्यः ।
 जाग्रद्रूपे विपदि शरणं स्वर्गिलोकेऽभिवन्द्य—
 मत्यादित्यं हुतवहमुखे संभृतं तद्धि तेजः ॥ ४७ ॥
 उत्पत्त्यास्मात्प्रणम विपुले तुङ्गिर्भाशैलशृङ्गे
 रामं कामं श्रमणवृषभं बोधितारं पशूनाम् ।
 तत्संबुद्धान्वयजशिखिनो मूर्त्तिमस्याभिषिच्य
 पश्चादद्रिग्रहणगुरुभिर्गर्जितैर्नर्त्तयेथाः ॥ ४८ ॥
 वर्षाभिस्ते शिखरिशिखराद्वैरिकाणां प्रवाहैः
 सिन्धुः पूर्णा ह्यवनिवनिताचङ्गेनीरङ्गिकेव ।
 जेष्यत्येष्यन्नवजलभरासङ्गमोत्फेनराशिः
 श्रोतोमूर्त्या भुवि परिणतां रन्तिदेवस्य कीर्त्तिम् ॥ ४९ ॥
 उत्तीर्याथ त्वयि शिखरिणां धोरणेर्निम्नभावा-
 र्त्तानि भूमाविव जलललच्छैवलिन्योः प्रसङ्गे ।
 द्रक्ष्यन्त्योद्यं त्रिदशवनिताः स्निग्धतापात्रनेत्रै-
 रेकं मुक्तागुणमिव भुवः स्थूलमध्येन्द्रनीलम् ॥ ५० ॥
 एष्यत्यग्रेऽभ्युदयकमलामन्दिरं बन्दिरं श्री-
 सूर्यारूयं ते नयनविषयं स्वर्णपूर्णं क्रमेण ।

१ ' तुङ्गिआ ' इति नाम । अवनिरेव वनिता स्त्रीः तस्याः चङ्गा
 मनोहरा नीरङ्गिका मुखावगुण्ठनमिव ॥

संगन्तास्मिन् सुहृदपि घनो मालवात्ते स्वगात्रं
पात्रीकुर्वन् दशपुरवधूनेत्रकौतूहलानाम् ॥ ५१ ॥

सभ्येभ्यानामहमहमिकावृद्धसौधाग्ररत्नै-

रातिथ्यं ते बहु विरचयन्मानयेस्तत्पुरापि ।

हैमैः श्राद्धव्रज इह गुरोरागमे मार्गणानां

धारापातैस्त्वमिव कमलान्यभ्यवर्षन्मुखानि ॥ ५२ ॥

श्रीमान् पार्श्वप्रभुरिह जयत्यग्रजाग्रत्प्रभाव-

स्तस्य स्नात्रामृतसमुदयैः पूयते तापिकाऽपि ।

संसृज्यैनां रुचिररमणीस्नानकर्पूरपूर्णा-

मन्तःशुद्धस्त्वमपि भविता वर्णमात्रेण कृष्णः ॥ ५३ ॥

तस्माद्गच्छेरनु भृगुपुरं सिन्धुबन्धुप्रसक्ता-

मद्रेर्बाहामिव शशिसुतां पूर्वगङ्गेति नाम ।

रक्षन्ती या प्रसृमरजटाघट्टदम्भाद्वटस्य

शम्भोः केशग्रहणमकरोदिन्दुलग्नोर्मिहस्ता ॥ ५४ ॥

रेवातीरे भृगुपुरवरस्फाटिकावासराजी

तस्या बिम्बं विमलसलिले स्वर्धुनीवाऽपराऽस्ति ।

तत्र च्छाया परतटमथालम्बते ते तदैषा

स्यादस्थानोपगतयमुनासङ्गमेनाभिरामा ॥ ५५ ॥

अग्रे दृष्ट्वा जलमयमहीवन्महीनामासिन्धुं

सिन्धोरूर्मीपृथुतरभुजैर्गाढमालिङ्गयमानाम् ।

लब्धा स्तब्धाब्धिकफनिचयाभ्यासैवर्त्ती हिमाद्रौ
 शोभां शुभ्रत्रिनयनवृषोत्स्वातपङ्कोपमेयाम् ॥ ५६ ॥
 स्थाने स्थाने सरणिधरणीभृद्भिरागृह्यमाणा
 तन्वी खेदादुपपति सरैर्त्तर्हि नीरैस्तथाऽस्याः ।
 कुर्याः पौष्ट्यं स्वलति न यथा भूषिता चक्रैरत्नै-
 रापन्नार्त्तिप्रशमनफलाः संपदोऽद्युत्तमानाम् ॥ ५७ ॥
 उत्तीर्णस्तां हरिगृहपुरं प्राप्य तत्कौतुकार्थी
 व्यालम्बेथा मणिमयशिलाप्रौढसभ्यालयालीम् ।
 यत्ते द्विष्टाः पवनयवनास्तत्र भङ्गं लभन्ते
 के वा न स्युः परिभवपदं निष्फलारम्भयत्नाः ॥५८॥
 तत्र व्यक्तं दृषदि चरणन्यासमासज्य पूज्यं
 राज्याधीशैर्विजयपदतः सेनसूरेर्भजस्व ।
 तीर्णान्यन्यान्यपि सुमनसो यानि दृष्ट्वेव भव्याः
 सङ्कल्पन्ते स्थिरगणपदप्राप्तये श्रद्धानाः ॥ ५९ ॥
 स्त्रीवक्राब्जे भ्रमरललितं सुभ्रुवोः प्रेक्ष्य तत्र
 कान्तारेऽब्धेस्तटमनुसरेस्साभ्रमत्याः प्रसङ्गि ।
 वीचीनृत्यैस्तव घनरवैर्वेणुवादैर्जनस्य
 सङ्गीतार्थो ननु पशुपतेस्तत्र भावी समग्रः ॥ ६० ॥

१ लब्धा प्राप्स्यतीत्यर्थः । २ अब्धिकफः फेनः । अभ्यासः सामी-
 प्यम्, दन्त्योपान्त्योऽप्ययं शब्दः । ३ पत्युः स्वमनःकल्पितस्य दयितस्य
 समीपं उपपति, (सरैत् अभिसरेत्) । ४ चक्रस्थाने ' चारु ' इति स्या-
 चेद् वरम् ॥

सिन्धोर्वेलाशिखरिषु तवाभ्यागमात्पुष्पितेषु

स्थित्वा रात्रावविरतरतश्रान्तविद्युद्रधूकः ।

किञ्चित्सांचीकृतनिजतनुः पश्चिमामाश्रयेथाः

श्यामः पादो बलिनियमनाभ्युद्यतस्येव विष्णोः ॥ ६१ ॥

सौराष्ट्रीणां हृदि विरचयन् बिन्दुभिर्मौक्तिकालीं

पावित्र्यार्थं ननु निजतनोः सिद्धेशैलं भजेथाः ।

यः शृङ्गस्थोन्नतजिनगृहच्छत्रगौसंशुभासी

राशीभूतः प्रतिदिशमिव त्र्यम्बकस्यादृहासः ॥ ६२ ॥

मन्ये नन्तुं वृषभभगवत्पादयुग्माम्बुजन्म

तत्रारूढे त्वयि शिखरिणः स्निग्धवेणीसवर्णे ।

भृङ्गव्याप्ताविव हि कुमुदस्तस्य शोभा भवित्री-

मंसन्यस्ते सति हलभृतो मेचके वाससीव ॥ ६३ ॥

गन्धालीढैः कुसुमसलिलैः पूजनायां जिनेन्दो-

वृन्देऽलीनां स्फुरति परितो भाविनी काऽपि शोभा ।

भावाहन्त्ये चिकुरनिचये वाञ्छनाभे सलील-

मंसन्यस्ते सति हलभृतो मेचके वाससीव । ६४ ।

(पाठान्तरम्)

संपूज्याऽऽरात्रिकरचनया विद्युतो मारुदेवं

स्तोत्रैर्मन्द्रध्वनितजनितैश्चाभिनन्द्यात्मशुद्धयै ।

१ तिर्यकृतस्वशरीरः । २ सिद्धाचलं शत्रुञ्जयापरपर्यायं जैनमहातीर्थम् ।

३ भृङ्गव्याप्ता भ्रमरकृते आक्रमणे सति कुमुदः कुमुदस्येव तस्य

सिद्धाचलस्येत्यर्थसंबन्धः । ४ मरुदेवाया अपत्यं ऋषभमित्यर्थः ॥

अन्नैः स्त्रीणां विषमसरणौ श्रोणिभारालसानां
 सोपानत्वं कुरु मणितटारोहणायाग्रयायी ॥ ६५ ॥
 आस्थाय श्रीवृषभविभ्रुना सोयमष्टापदाभः
 पूतस्तेनात्मानि जलभृते मानसत्वं विदध्याः ।
 यास्तत्रार्हन्महर्नविधये स्वर्वशाः स्नान्ति नैव
 क्रीडालोलाः श्रवणपरुषैर्गर्जितैर्भापयेस्ताः ॥ ६६ ॥
 वर्षोत्कर्षैर्द्रूमसमुदये विद्रुमाभां वितन्वन्
 मत्वा सिद्धस्थलमनुपदं नर्त्तयन् मोरसार्थान् ।
 नित्यं शत्रुञ्जयर्मनुनयन् वातलूनैः प्रसूनै-
 नानाचेष्टैर्जलद ! ललितैर्निर्विशेस्तं नगेन्द्रम् ॥ ६७ ॥
 उद्यातोऽस्माद्गुरुयुगपदन्यासमानम्य सम्यग्
 वार्धावन्तःपुलिननिवसद्वीपपुर्यामवेयाः ।
 प्रावृट्काले वहति निलयैर्या जलान्युद्गिरद् वो
 मुक्ताजालग्रथितमलकं कामिनीवाभ्रवृन्दम् ॥ ६८ ॥
 श्रेणीभूतापणविलुलितव्यक्तमुक्ताम्बुधाराः
 कान्ताकान्तिस्फुरिततडितस्तोरणेन्द्रायुधाढ्याः ।
 नित्यं नृत्यप्रहतमुरजस्त्रिग्धगम्भीरनादाः
 प्रासादास्त्वां तुलयितुमलं यत्र तैस्तैर्विशेषैः ॥ ६९ ॥
 भुक्त्वा सौख्यं चतुरवनितागात्रधाराग्रहस्त-
 स्पशैः पुष्पेपवनपवनश्छिष्टरम्भाः प्रपश्यन् ।

१ पूजार्थम् । २ देवाङ्गनाः । ३ प्रसादयन् ॥

रोधः सिन्धोरनुभव मुदा यत्र योधा रमन्ते
 प्रत्यादिष्टाभरणरुचयश्चन्द्रहासत्रणाङ्कैः ॥ ७० ॥
 गर्जरूर्जस्वलजलनिधेः क्षोभभावं प्रणेष्यन्
 क्षेमावाप्तं त्रिदशनगरं त्वं विशेस्तातपूतम् ।
 द्यावाभूम्योः प्रमुदचरितं वक्ति साक्षाद्दुमेषु
 सीमन्ते च त्वदुपगमजं यत्र नीपं वधूनाम् ॥ ७१ ॥

अथ श्रीदेवकपत्तनवर्णनम्—

शास्तीत्येवं गुरुपरिचितं यत्पुरं दह्यमान—
 धूपव्यक्त्या चिकुरवलयैर्नृत्यकृत्केतुहस्तैः ।
 लक्ष्मीवासाम्बुजमहममी षट्पदास्ते न यद्वा
 वित्तेशानां न खलु च वयो यौवनादन्यदस्ति ॥७२॥
 दण्डश्रैत्ये कुसुमनिचये बन्धनं विप्रयोगो
 दातुर्द्वारे चलकुटिलता सुभ्रुवोर्नान्यलोके ।
 केशासक्त्या (?) ह्यगुरुदहनोद्धूतधूमस्य मन्ये
 वित्तेशानां न खलु च वयो यौवनादन्यदस्ति ॥७३॥
 (पाठान्तरम्)

रात्रौ यस्यां कथमपि समानीय सञ्चारिकाभि—
 र्वासावासं प्रणयिसविधे स्थापिता या नवोढा ।
 तासां भोगादरिणि रमणे दीपमुद्दिश्य मुक्तो
 ङ्हीमूढानां भवति विफलप्रेरणश्चूर्णमुष्टिः ॥ ७४ ॥

लक्ष्म्याः स्थानं तदिति मतिमान् वर्धयत्यूर्मिहस्तै-
मुक्तायुक्तैः पुरपरिसरे स्वाङ्गमासार्य सिन्धुः ।

तत्सुप्रापैः कनकसिकताराशिगुप्तैः सखीभिः

संक्रीडन्ते मणिभिरमरप्रार्थिता यत्र कन्याः ॥ ७५ ॥

कामादेशाद्गमनसमयेऽलक्तकव्यक्तपाद-

न्यासैर्वासैर्मसृणघुसृणालेपनैर्यत्र भित्तौ ।

मुक्तास्रग्भ्यो विलुलितकणैः कङ्कणैः शीर्णबन्धै-

नैशो मार्गः सवितुरुदये सूच्यते कामिनीनाम् ॥ ७६ ॥

मुक्ताहारा इव वरभुवः सन्ति यस्यां विहाराः

शाटी पुर्याः कुवलयदृशः श्रेयसी पुष्पवाटी ।

शालास्त्यागप्रकृतिकृतिभिर्निर्मिताः श्रीविशालाः

नित्यज्योत्स्नाप्रतिहततमोवृत्तिरम्याः प्रदोषाः ॥७७॥

यैरासङ्गादिव जलनिधेः प्रापि रत्नाकरत्वं

सार्धं नित्यं मुनिगुरुगुणोद्गातृभिस्तेऽर्थितीर्थम् ।

श्रान्तं तारान्वितमिव दिवः खण्डमुद्दण्डपुष्पं

बद्धापानं बहिरुपवनं कामिनो निर्विशन्ति ॥ ७८ ॥

राज्ञः सौधावलिषु तपनोत्सर्पणात्सूर्यकान्तै-

स्तप्तैरुष्मा य इह जनितो दुष्कलेस्तापरूपः ।

तं चैत्यस्थाः सपदि शरदश्चन्द्रपादानुवादा-

द्व्यालुम्पन्ति स्फुटजललवस्यन्दिनश्चन्द्रकान्ताः ॥७९॥

१ स्वर्कायकन्याया इत्यर्थः । २ जिनमन्दिराणि । ३ कुवलयदृशः-

स्त्रीरूपायाः पुर्याः पुष्पवाटी एव शाटीति संबन्धः ॥

धन्यास्तेऽस्यां प्रतिदिनमहो श्रीगुरोर्वक्रपद्मात्
 प्राप्तस्यन्दं प्रवचनरसं ये निपीयैव भव्याः ।
 शृण्वन्त्युच्चैः पदरचनया गायनोद्गीतकीर्तिं
 त्वद्गम्भीरध्वनिषु शनकैः पुष्करेष्वाहतेषु ॥ ८० ॥
 पीनोत्तुङ्गस्तनपरिचयी केशुकः पुष्पजालैः
 पत्रैश्चित्रैर्भवति रसना पल्लवैः शेखरश्रीः ।
 आम्रो भृङ्गावलिवलयितोऽस्मिन् युगे सातिरेक-
 मेकः सूते सकलमबलामण्डनं कल्पवृक्षः ॥ ८१ ॥
 वातोद्धान्तैः सलिलपृषतैः क्षोभयन्तो मृगाक्षी-
 गातुं वृत्ता गुरुगुणपदं पुण्यलावण्यभाजः ।
 साध्वीस्पर्शादिव कलुषितास्तोयदा यत्र जालै-
 र्धूमोद्गारानुकृतिनिपुणा जर्जरा निष्पतन्ति ॥ ८२ ॥
 कामोऽपि स्वं प्रगुणयति नो कार्मुकं पुष्परूपं
 मौर्वीभङ्गादिव नववधूश्वासलोभादलीनाम् ।
 यूनां चेतो व्यथननिपुणैः काक्षबाणैः सनाथै-
 स्तस्यारम्भश्चतुरवनिताविभ्रमैरेव सिद्धः ॥ ८३ ॥
 तस्यां वप्रः सुरगिरिगुरुः काञ्चनः काञ्चनाभां
 तुङ्गैः शृङ्गैर्वहति तरणेरप्यनुलङ्घनीयः ।
 यन्मूर्धस्थै रसिकपुरुषैः स्पृश्यते स्वर्गतोऽपि
 हस्तप्राप्यस्तबकनमितो बालमन्दारवृक्षः ॥ ८४ ॥

सिन्धोस्तत्रानुज इव लसद्वीचिवासास्तडाग

उद्यानान्तस्तरुणर्वयसो दीर्घिकास्तस्य कान्ताः ।

तासां चञ्चन्नयननलिनैर्मोहिता मानसाम्भो

न ध्यास्यन्ति व्यपगतशुचस्त्वामपि प्रेक्ष्य हंसाः ॥८५॥

बद्धोत्साहा गमनगहने वातवद्वाजिराजी

राज्ञः स्वर्णाभरणसुभगः सामजांनां समूहः ।

यस्यां दानस्रवणानियतोदस्तहस्तः प्रशस्तः

प्रेक्ष्योपान्तस्फुरिततडितं त्वां तमेव स्मरामि ॥ ८६ ॥

नव्यो भव्यैर्मरकतशिलानिर्मितोऽस्त्याश्रमोऽस्यां

गर्जद्रानानुगतमुरजः साधुनाथैः सनाथः ।

नित्यं व्याख्यापरिषदि वृतं तोरणैः काञ्चनीयैः

प्रेक्ष्योपान्तस्फुरिततडितं त्वां तमेव स्मरामि ॥ ८७ ॥

(पाठान्तरम्)

अथ श्रीगुरुवर्णनम्—

तत्रास्माकं विभुरभिनवैः पात्रवृन्दैः परीतः

स्फीतच्छायो वकुलकमलां संनिधत्ते प्रतीकैः ।

किन्त्वधुब्धो मनसि भगवांश्चारुनार्या विलासैः

काङ्क्षत्यन्यो वदनमदिरां दोहदच्छन्ननास्याः ॥८८॥

नम्रानेकक्षितिपतिशिरोमौलिरत्नैर्नखानां

संयोगेन प्रभुचरणयोर्जायते सा विभूषा ।

१ तरुणानि वयांसि पक्षिणो यत्र ताः, अन्यत्र यौवनावस्थाशालिन्यः ।

२ हस्तिनाम् ३ अङ्गैः ॥

व्यक्तेर्बीजं नटनरुचितश्चन्द्रकाणां प्रचारै-

र्यामध्यास्ते दिवसविगमे नीलकण्ठः सुहृद्वः ॥ ८९ ॥

नित्याह्लादैः श्रमणमणिभिस्तत्र सेव्यांन्दिपन्न-

स्तेजोराशिः प्रसृमरयशा राजते सूरिसूर्यः ।

यदूरस्थो विदुरंमघवाऽप्यामुते तां न शोभां

सूर्यापाये न खलु कमलं पुष्पति स्वामिख्याम् ॥९०॥

गत्वा सूर्योदयनपुरतस्तत्र शोणानुमूर्त्या

भक्तिं चन्द्रोदयरचनया व्यञ्जयन्नस्य सूरैः ।

दर्शं दर्शं वदनमलसां मोदपूर्णां पुनीथाः

स्वद्योताली विलसितनिभां विद्युदुन्मेषदृष्टिम् ॥ ९१ ॥

यस्य ब्रह्मव्रतमभिरतं बिभ्रतश्चित्तवृत्तिं

शच्यास्त्वस्या अपि मधुरंता नेतुमीशा न मोहम् ।

पीनोरोजा सरसिजमुखी क्षाममध्याऽऽस्यताक्षी

या तत्र स्याद्युवतिविषये सृष्टिराद्यैव धातुः ॥ ९२ ॥

प्राप्तक्षोभा विजयिनि गुरौ देवनाम्नीह पूर्वं

मोहादीनामसमपरिषच्छङ्कया शङ्कुकल्पा ।

साम्राज्येऽस्य प्रशमपवनेर्वेपमानां भयात्तां

जातां मन्ये तुहिर्नमथितां पद्मिनीं वान्यरूपाम् ॥९३॥

१ पण्डितेन्द्रः मद्रूप इति भावः । २ 'आप्नुते' एतत्स्थाने 'अश्रुते'
इति भवेत् । आप्नोतिर्हि आत्मनेपदी न वर्तते । ३ सौन्दर्यम् । ४ 'शिशि-
रमथितां' इत्यपि पाठः ॥

स्वामिन्यस्मिन्नधिगतवति प्राज्यसाम्राज्यलक्ष्मीं
 कीर्त्तिकीरैर्जगति बहुलैः प्लावितं पङ्कजालम् ।
 तस्या लेपादिव खलमुखं श्यामिका व्याप्तिदम्भा-
 दिन्दोदैर्न्यं त्वदनु सरणक्लिष्टकान्तेर्बिभर्ति ॥ ९४ ॥
 अत्रान्तरे स्वामिचरितं किञ्चिदुच्यते—
 जम्बूद्वीपे भरतवसुधामण्डनं कच्छदेशो
 यत्राम्भोधिर्भुवमनुकलं पूजयत्येव रत्नैः ।
 पृच्छन् पूता जननललनैः सूरिणा यैरमूनि
 कच्चिद्भर्तुः स्मरसि रसिके त्वं हि तस्य प्रियेति ॥९५॥
 चिन्तामण्याह्वयजिनयशो गातुकामेश्चुवाटे
 शालेये वा जनयति भृशं गोपिका सिद्धमोहम् ।
 वीणापाणिर्लयमुपगता तद्गुणैर्यत्र रागा-
 ङ्गुयो भूयः स्वयमपि कृतां मूर्च्छनां विस्मरन्ती ॥९६॥
 आस्ते तस्मिन्नगरमुदितं श्रीमनोरम्यनाम
 योगे दूरादुपमतवतां यत्र सांयात्रिकाणाम् ।
 लोको रात्रिं नयति लववत्तद्वधूस्तत्र देशे
 तामेवोष्णैर्विरहजनितैरश्रुभिर्योपयन्ती ॥ ९७ ॥
 तत्र श्रेष्ठी शिवगुण इति प्रेयसी तस्य भांणी
 तद्देशमोत्थैर्मणिभरकरैर्लोहिते व्योमभागे ।

१ हे रसिके ! भूः ! सूरिणा यैः जननललनैः त्वं पूता, भर्तुः अमूनि
 तानि जननललनानीत्यर्थः, त्वं कच्चित्स्मरसि ? हि यतः त्वं तस्य प्रिया
 इति पृच्छन् अम्भोधिः यत्र भुवं पूजयतीत्यर्थयोजना ॥

प्रातर्भ्रान्त्या गमयति तर्मीं कोककान्ताशुभोगै-
 स्तामेवोष्णैर्विरहजनितैरश्रुभिर्यापयन्ती ॥ ९८ ॥
 सुप्तान्येद्युः कुसुमर्तलिने श्रेष्ठिनः कामिनी सा
 स्वप्ने सिंहं त्रिदशमहसापन्नसर्त्वा ददर्श ।
 हर्षोल्लासाद्विकचनयने किञ्चिदाकुञ्च्य निद्रा-
 माकाङ्क्षन्ती नयनसलिलोत्पीडरुद्धावकाशाम् ॥९९॥
 प्रसौत्सूनुं जयमिव शची द्यौरिवेन्दुं समग्रं
 भर्तुस्तस्मादतिशयिरसाद्बलभत्वं गता सा ।
 गायत्युच्चैर्हसति रमते मोदते स्मालिवर्गैः
 प्रायेणैतेऽरमणविरहेष्वङ्गनानां विनोदाः ॥ १०० ॥
 स्फीतो बालः सुरतरुरिवानुक्रमाद्वैरिसिंहे-
 त्याख्यां बिभ्रद्विजयपदैतो देवसूरेः कदाचित् ।
 वाक्यैर्बुध्वा प्रणयविवशां मातरं प्राह दान्त-
 स्तामुन्निद्रामवनिशयनासन्नवातायनस्थः ॥ १०१ ॥
 मातर्याचे विषयविरतस्त्वन्निदेशं व्रताय
 मायाजालं विकृतिविरसं कस्य नोद्वेगहेतुः ।
 स्त्री विक्षेप्तुं विरहविकृतां न प्रगल्भाऽपि शक्ता
 गल्लाभोगात्कठिनविषमामेकवेणीं करेण ॥ १०२ ॥

१ रात्रिम् । २ पुष्पशय्यायाम् । ३ गर्भिणी । ४ प्रासात् असूत.
 'षु प्रसवैश्वर्ययोः' इत्यस्य लङ्ङि रूपम् । ५ विजयदेवसूरेरित्यर्थः ।
 ६ गल्लो नाम कण्ठप्रदेशः । 'गण्डाभोगात्' इति पाठान्तरम् ॥

श्रुत्वाऽकस्मादिति सुतवचो विद्युदापातकल्पं
 मूर्च्छाऽतुच्छव्यथनकथनैः सङ्कुचद्विस्मिताक्षी ।
 जाता माताऽवचनविषयाऽसह्यदुःखाभिघातात्
 साभ्रेऽह्वीव स्थलकमलिनी न प्रबुद्धा न सुप्ता ॥१०३॥
 मातुर्दुःखोदयमर्पदयं भावयित्वा कुमारो
 वीरेत्याख्यामिव नियमयन् भाविनीं वर्धमानः ।
 पित्रोः सत्त्वे व्रतपरिचयो नेत्ययं निश्चिकाय
 प्रायः सर्वो भवति करुणावृत्तिराद्रान्तरात्मा ॥१०४॥
 मातापित्रोर्दिवि परिगमे स स्वयं प्रात्तदीक्ष-
 श्रक्रे वक्रेतरमतिधृतिः सूरिराजा स्वशिष्यः ।
 तस्य ज्ञानं चरणमरुणप्रौढतेजः स्तुमः किं
 प्रत्यक्षं ते निखिलमचिराद्भातरुक्तं मया यत् ॥१०५॥
 पट्टे न्यस्तः स इह गुरुणा बन्दिरे गन्धपुर्यां
 स्वैकाद्रीला १७१० शरदि समहं राधसैम्यग्दशम्याम् ।
 लोकैस्तत्रानिमिषसमता.....^३नेत्रे यदेतन्-
 मीनक्षोभाच्चलकुवलयश्रीतुलामेष्यतीति ॥ १०६ ॥
 मत्वा गच्छे वरसरसि नः सोऽयमुद्भूतपद्मेऽ-
 मीनक्षोभाच्चलकुवलयश्रीतुलामेष्यतीति ॥ १०६ ॥
 (पाठान्तरम्)

१ निर्दयम् । २ वैशाखशुक्ल- । ३ अत्राक्षरद्वयं त्रुटितम् । तच्च
 ' प्रापि ' यद्वा ' नैषि ' इत्येतदभिमतार्थ-संबन्धेन संघटेत । ४ पद्मा लक्ष्मीः,
 पद्मं कमलं च ॥

सोऽयं स्वामी विजयपदतः श्रीप्रभेत्याह्वयैव

लक्ष्म्या वाण्या जयति निलयो दर्शनादस्य पूर्वम् ।

वार्त्ता वक्तुं कृतनरतनोर्दक्षिणस्ते शुभाय

यास्यत्यूरुः सरसकदलीस्तभ्रगौरश्चलत्वम् ॥ १०७

एतद्वृत्तं सुरशिखरिणस्तुङ्गशृङ्गेषु सिद्धै-

र्गीतं पीत्वा परमरसिका स्वर्जनानां वधूद्यः ।

रम्भास्तम्भाऽऽलयमुपगता भर्तृयोगे भजन्ति

सद्यः कण्ठच्युतभुजलताग्रन्थि गाढोपगूढम् ॥ १०८ ॥

तेजःपुञ्जैर्दिनकरकरस्पर्द्धिभिर्दुर्निरीक्ष्यं

शान्तस्वान्तं तपनरपतिं प्राप्य नम्रीकृताङ्गः ।

अत्रोद्भूतां सुकृतसरसां किंवदन्तीं विदग्धो

वक्तुं धीरस्तनितवचनैर्मानिनीं प्रक्रमेथाः ॥ १०९ ॥

प्रादूर्भूते दिनमुखसुखे सौरतेजस्त्रिधाऽपि

विश्वं व्याप्तं कथयति महीनाथ ! नान्दी विशेषः ।

कामक्रीडानिरतमिथुनान्युत्सृजंस्त्यक्तनिद्रं

मन्द्रस्निग्धैर्ध्वनिभिरबलावेणिमोक्षोत्सुकानि ॥ ११० ॥

सभ्यास्थायामिह भगवतीपाठपूर्वोत्तराद्या-

ध्यायव्याख्या भवति तदनु श्रीगुरोर्गीतवृत्तैः ।

गन्धर्वाली सुखयति जनं सोत्सवं श्रोत्रपेयैः

कान्तोदन्तः सुहृदुपहतः सङ्गमात्किञ्चिदूनः ॥ १११ ॥

शिष्याध्यायोऽव्रतविरमणं तत्र बापूर्दिदेश

कीर्त्यङ्कुरानिव रजतजद्वादशोद्यद्दशाङ्गान् ।

वात्सल्यानि प्रवरवसनैर्नामजापोऽर्हदादेः

पूर्वाभाष्यं सुर(ल)भविपदां प्राणिनामेतदेव ॥ ११२ ॥

अर्हत्पूजाकुसुमरचनैर्नन्द्यमन्दोत्सवश्री-

दानं पात्रेष्वभयसहितं भावना भावनाख्यम् ।

पर्वण्येवं नवनवभवैर्वार्षिके कल्पपाठः

पूर्वाभाष्यं सुर(ल)भविपदां प्राणिनामेतदेव ॥११३॥

(पाठान्तरम्)

कर्तुं कश्चित्स्पृहयति पुनस्तीर्थयात्रां ससङ्गं

कश्चिद्रोढुं व्रतविधिभरं वोपधानानि काचित् ।

इत्थं सङ्घो गुरुगुरुलसद्भक्तिरद्यापि धर्मे

सङ्कल्पैस्तैर्विशति विधिनाऽवैरिणाऽरुद्धमार्गः ॥११४॥

एवं नित्योत्सवपरिचयैराश्रितोऽपि प्रकामं

मेघः शिष्यो गुरुपद्भुगासेवया विप्रयुक्तः ।

सर्वं बाह्यं मनसि रसिको मन्यमानः सुनेत-

स्त्वामुत्कण्ठाविरचितपदं मन्मुखेनेदमाह ॥ ११५ ॥

पूर्णाचन्द्रस्तव मुखविभां भावयत्येष पूर्णां

तेजस्वित्वं स्पृशति तरणिर्धीरतां मेरुरद्रिः ।

अम्भोवाहः प्रवहति तथाऽन्योपकारप्रकारं

हन्तैकस्थं कचिदपि न तेऽभीरुसादृश्यमस्ति ॥११६॥

तस्मादस्मादृशजनमनस्त्वन्निरीक्षामृतेन

दिष्ट्या पुष्टं कचिदपि रतिं नामुते वस्तुगत्या ।

नामालम्बात्सहमहमहो वासराणि व्रजन्ति

दिक्संसक्तप्रविरलघनव्यस्तसूर्यातपानि ॥ ११७ ॥

राकाचन्द्रेऽभ्युदयिनि भवद्वक्रमारोप्य बुध्या

ध्यानाधीनः क्षणमपि सुखं चेतसि स्थापयामि ।

अश्रैस्तावन्मुहुरूपचितैर्दृष्टिरालुप्यते मे

क्रूरस्तस्मिन्नपि न सहते सङ्गमं नौ कृतान्तः ॥ ११८ ॥

वक्रार्थं ते समधित विधिः शारदेन्दोर्विभूषां

सारङ्गाक्षणोर्नयनविधये तद्वयोर्योग आसीत् ।

व्योमारण्ये तुहिनकपटादिन्दुकान्ताऽरुदत्तन्

मुक्तास्थूलास्तरुक्सिलयेष्वश्रुलेशः पतन्ति ॥ ११९ ॥

दासीभूतं प्रभुनवयशो ज्योतिषां पुण्डरीक-

खण्डं मन्ये सरसि हसितं निर्मिमीते समीरान् ।

आमोदाढ्यान् वरुणककुभः पूर्वभागेऽभ्युपेतान्

पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेति ॥ १२० ॥

जाने दिग्भिः पवनचमरैर्वीज्यसे त्वं तदेता-

श्चन्द्रो ज्योत्स्नामलयजरसैरर्चयन् पश्चिमायाम् ।

नत्वेवैवं वदति भगवद्वन्दने वृत्तिभाजो

नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिक्रमेण ॥ १२१ ॥

पृथ्वीपाथःपवनतरवश्चन्द्रसूर्यादिदेवा-

स्त्वां सेवन्ते बहुरचनया दूरतोऽपि प्रशस्ताः ।

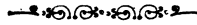
मत्सत्त्वं वा गगनशकलं दूयते केवलं यद्

गाढोष्माभिः कृतमशरणं त्वद्वियोगव्यथाभिः ॥ १२२ ॥

चेतोवाक्ये मम निगदतोऽन्योन्यमाश्वासनाय
 ध्यानाधीनैः स्तवनकथनैर्नीयतां दिष्टमेवम् ।
 पश्चात्साक्षात्सुभग ! भगवत्सङ्गमे सर्ववृत्तं
 निर्वेक्ष्यावः परिणतशरच्चन्द्रिकासु क्षपासु ॥ १२३ ॥
 धन्यमन्यस्तदुषसि विभो ! स्यामहं विश्वविश्वे
 यस्यां रात्रौ लयनिलयगः संलये त्वां निषेवे ।
 तां निद्रामप्यतिशयमुदा संस्तुवे ध्यानमुद्रां
 दृष्टः स्वप्नेऽकितव ! रमयन् कामपि त्वं मयेति ॥ १२४ ॥
 बालस्याऽनुक्षणकृतनतेर्मे स्वाविज्ञप्तिरेषा
 भाव्या स्वामिन् ! हृदयविषये संनिधेयो विधेयः ।
 अर्याश्चर्यानुगतमनसो वर्त्तमाने यदर्था-
 दिष्टे वस्तुन्युपचितरसाः प्रेमराशीभवन्ति ॥ १२५ ॥
 विज्ञप्यैवं प्रवचननृपं श्रीविनीताभिधानो-
 पाध्यायेन्द्रैर्विपुलमतिभिः सेवितं तन्निवृत्तः ।
 तत्प्रत्युक्तानुनभनमुखोदन्तवृन्दैर्ममापि
 प्रातः कुन्दप्रसवशिथिलं जीवितं धारयेथाः ॥ १२६ ॥
 एवं देव ! त्वयि विनिहितं कार्यमार्यं विचार्य
 व्यक्तां शक्तिं सहृदयसुहृत् ! तावकीमत्र चार्थे ।
 अङ्गीकारं द्रढयति तवाध्वानधाराप्रसारः
 प्रत्युक्तं हि प्रणयिषु सतामीक्षितार्थक्रियैव ॥ १२७ ॥

पूर्वं मोदात्तपत्नीपतिना मे स्वसेवाकुमारी
 सौभाग्याढ्या प्रणयसरसोद्वाहिता तद्वियुक्तेः ।
 तापं हृत्वा विचर जलदाभीष्टदेशान् यथेच्छं
 मा भूदेवं क्षणमपि च ते विद्युता विप्रयोगः ॥ १२८ ॥
 स्थित्वास्थायां मुनिपतिपुरोऽसौ निस्पृष्टार्थरूपी
 दिव्यध्वानैर्जलधरवरो वाचिकं व्याचक्षे ।
 जातस्तस्मान्मुनिनरपतिः सप्रसादो विनेये
 केषां न स्यादभिमतफला प्रार्थना ह्युत्तमेषु ॥ १२९ ॥
 प्रत्यागत्य प्रणयिहृदयाम्भोधरेणादरेणा-
 दिष्टां वार्त्तां गुरुगुरुतरानुग्रहव्यञ्जिनीं सः ।
 श्रुत्वा ज्ञानाचरणचरणोद्भूतभाग्यप्रतिष्ठान्
 भोगानिष्ठानविरतसुखं भोजयामास शश्वत् ॥ १३० ॥
 माघकाव्यं देवगुरोर्मेघदूतं प्रभप्रभोः ।
 समस्यार्थं समस्यार्थं निर्ममे मेघपण्डितः ॥ १३१ ॥

॥ इति श्रीमेघदूतसमस्यालेखः संपूर्णः ॥

१ अर्थं समस्य संक्षिप्येति एतस्य पदस्यायमभिप्रेत्य यमकितं कविना ॥

